

τῆς φύσεως αἰσθημα. Οὕτως ὁ τῶν χωρῶν τῆς Σαχάρας ἄραψ παρίστανται κάλλιον τοῦ ἄραβος τοῦ Τέλλ, τὸν ἀληθῆ ἐθνικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀφρικῆς, καὶ εἶναι πιστὸν ἀπεικόνισμα τῆς φυλῆς.

Φύσει νομάς δὲν εἶναι ὁ ἄραψ, ὡς τοῦτο λίαν πιστεύεται ἐν Εὐρώπῃ, διότι τοιοῦτου εἶδους νομάδες ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχουσιν· εὐτυχῶν δὲ καὶ εὐχαριστούμενος ἐξ ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος μένει, δὲν ἐπιζητεῖ καὶ δὲν περιοδεύει· ἐκτεθειμένος δὲ εἰς τὰς λεηλασίας τῶν διαφόρων τῆς Ἀφρικῆς κατακτητῶν καὶ μάλιστα τῶν τούρκων, ὁ ἄραψ συνείδασεν τὴν ὑπαρξίν του οὕτως ὥστε νὰ διαφεύγῃ τὴν κτηνώδη βίαν. Ἐδόσκησε τὰ ποίμνιά του ἐπὶ τοῦ ὄρους, μετεποίησε τὰ ὑπάρχοντά του εἰς δουρόσια (α), ἔκρυψε τὰ χρήματα καὶ τὸν σῖτόν του εἰς τοὺς σιλοὺς (β), καὶ ἐστεγάσθη ὑπὸ σκηνήν. Ἄμα δ' ἀκούσας χρεμετίζοντα τὸν ἐχθρικὸν ἵππον, ἐδίπλωσε τὴν σκηνήν του, ἔλαβε τὸ ἀργύριόν του καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ἔρημον.

Πρὸ πάντων δὲ μεριμνᾷ ὁ ἄραψ περὶ τῆς ἀτομικῆς του ἀνεξαρτησίας, καὶ δὲν ἀγαπᾷ νὰ αἰσθάνεται ἐπ' αὐτοῦ τὴν κοινωνικὴν καὶ διοικητικὴν ἐπενέργειαν. Ἐπιθυμεῖ νὰ ᾖ αὐτεξούσιος καὶ πάντῃ ἐλεύθερος εἰς τὰς πράξεις του. Ἡ δὲ ἐν συνόλῳ ζωὴ τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν εἶναι αἰνίγμα εἰς αὐτὸν, ἐννοοῦντα μόνον τὴν ἀτομικὴν ἢ οἰκογενειακὴν τῆς φυλῆς ζωήν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΧΗ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΡΩΣΙΑ.

ΤΑ ΣΩΤΗΡΙΑ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, φωτίσαντα τὸ ἐν κατῳπιν τοῦ ἔλλου ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ κράτη, δὲν ἔμειναν ἄγνοα καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Ρωσσίας. Περὶ τὰ μέσα ἤδη τοῦ Θ'. αἰῶνος Μ. Χ. πάντες οἱ παρὰ τὸν Δούναβιν οἰκοῦντες λαοὶ, Βούλγαροι, Μωραβοὶ καὶ οἱ Σλάβοι τῆς Ἰλlyρίας εἶχον παραδεχθῆ τὸν Χριστιανισμὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ καὶ τοῦ διασήμεου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου. Ἐκ τῶν γειτόνων τῶν τούτων, μεθ' ὧν ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν οἱ λαοὶ τῆς Ρωσσίας, μετεδόθη ὁ σπόρος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἡ μεταγλώττισις μάλιστα τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὴν

σλαβικὴν γλῶσσαν ἐχρησίμευσεν ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν ἐκ τοῦ σκότους ἐξαγωγὴν τῶν ἐθνικῶν Ρώσων, διότι οἱ ἱεροκλήρυκες ἠδύναντο νὰ ἐκθέτωσιν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, καὶ οὕτω νὰ ἐπενεργῶσι σπουδαίως ἐπὶ τῆς καρδίας των.

Πρώτοι τῶν Ρώσων οἱ ἐκ τῆς Δρουζίνης τοῦ 'Ριουρίκου ἡγεμόνες τοῦ Κιέβου 'Οσκόλδ καὶ Ἀῆρ παρεδέχθησαν τὸν χριστιανισμὸν. Πορευθέντες οὗτοι μετὰ πλοίων πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐθορύβησαν τοὺς κατοίκους αὐτῶν, διότι ἔτυχε νὰ ἀπουσιάζῃ ὁ αὐτοκράτωρ· ὁ πατριάρχης Φώτιος κατὰ τὰς παραδόσεις ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἐν Βλαχέρναις ἱεροῦ ναοῦ τὴν παρθενικὴν τῆς Θεομήτορος ἐσθῆτα καὶ ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς τὰ κύματα· τούτου γενομένου ἡ θάλασσα ἀνέβρασεν ὑπὸ τὰ πλοῖα τῶν ἐθνικῶν καὶ συνέτριψεν αὐτά. Ὁ 'Οσκόλδ καὶ Ἀῆρ φοβηθέντες σφόδρα ἐπίστευσαν εἰς τὸν τιμωροῦντα αὐτοὺς Θεόν, καὶ ὑπῆρξαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς νέας θρησκείας ἐν τῇ πατρίδι των. Ἐκτοτε μένει ὡς μνημεῖον τοῦ θριάμβου τούτου τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ὁ εἰς τιμὴν τῆς Παναχράντου Παρθένου ἐπινίκιος ὕμνος « Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια κτλ. » ὅστις κλείει μέχρι σήμερον πάντα ὄρθρον ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ ὥρας.

Ἐπανελθόντες οἱ ἡγεμόνες τοῦ Κιέβου εἰς τὴν πατρίδα των διέδωκαν κατὰ μικρὸν τὸν σπόρον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μετὰ ἐγδοήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐν συνθήκῃ τιμῇ διαπραγματευομένη ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ἡγῶρ μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Κωνσταντινουπόλεως γίνεται μνεῖα περὶ τῆς ἐν Κιέβῳ ἐκκλησίας τοῦ προφήτου Ἡλίου, ἐνθα ὤρεκίζοντο οἱ χριστιανοὶ Βαριάγοι. Κωνσταντῖνος δὲ ὁ Πορφυρογέννητος καὶ ἕτεροι χρονογράφοι Ἕλληνες ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπὶ 'Οσκόλδου ἐστάλη παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος καὶ τοῦ πατριάρχου Ἀγίου Ἰγνατίου ἐπίσκοπος πρὸς τοὺς Ρώσους πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐλύσας εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν διὰ τοῦ θαύματος τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ῥηθέντος εἰς τὰς φλόγας καὶ μὴ καέντος. Ἀπὸ τοῦ 894 δὲ ἔτους συνηριθμεῖτο μετὰ τῶν ὑπὸ τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὑποτεταγμένων ἐπαρχιῶν καὶ ἡ ῥωσικὴ μητρόπολις. Πολλοὶ ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν σωματοφυλάκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως Βαριάγων ἦσαν ἤδη χριστιανοί, διότι οἱ Ἕλληνες αὐτοκράτορες οὐδεμίαν παρημέλουν εὐκαιρίαν ὅπως καθοδηγήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν των, καὶ μαλαζώσιν οὕτω δι' αὐτῆς τὴν σκληρότητα τῶν ἡθῶν των.

(α) Douros, νόμισμα ἄραβικόν. — (β) Λάκκοι.

Προσέτι οἱ αὐτοκράτορες δὲν ἔλειπον νὰ σύρῳσι τὸν θαυμασμὸν τῶν ῥώσων διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος πρὸς τὸν χριστιανισμὸν, ἐπιδεικνύοντες εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους αὐτῶν ἐκτὸς τῶν θησαυρῶν των καὶ τὰ ἅγια λείψανα καὶ τὰς πολυτίμους εἰκόνας καὶ τὰ ὕπλα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου.

Ταῦτα πάντα ἠδυνήθησαν νὰ ἐλκύσωσι τοὺς λαοὺς τῆς Ῥωσσίας εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν· μεγάλως δὲ συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ παραδοχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τότε τὴν Ῥωσσίαν, ἕνεκα τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Σβιατοσλάβου, ἀνάσσης Ὀλγας. Ἐπιθυμοῦσα αὕτη νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν κατέπλευσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 965 ἔτος καὶ ἐκεῖ ἐδέχθη τὸ βάπτισμα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πατριάρχου Πολυεύκτου· ὁ ἀνάδοχος αὐτῆς αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐθαύμασε τὴν σοφίαν τῆς ἡγεμονίδος ταύτης. Ὁ Νέστωρ διηγεῖται περιπαθῶς, τίνι τρόπῳ ὁ πατριάρχης προσεῖπεν εἰς τὴν νεοφώτιστον ἄνασσαν τὰς εὐλογίας τῶν ἐπερχομένων ῥωσσικῶν γενεῶν, καὶ τίνι τρόπῳ ἡ σεμνὴ Ὀλγα, ἡ μετονομασθεῖσα Ἑλένη, ἱσταμένη μετὰ κεκλιμένης κεφαλῆς, ἐδέχθη τὰς διδασκὰς τοῦ ἱεράρχου περὶ τῶν νηστειῶν καὶ τῶν προσευχῶν, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς ἐγκρατείας.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ βασιλεῖόν της ἡ Ὀλγα δὲν κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν νέαν πίστιν της τὸν ἄγριον δοῦκα Σβιατοσλάβον. Ἀλλ' ἡ μητρικὴ ἐπιρροή ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς καταδωξέως τῶν ὁμοπίστων αὐτῆς, καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ἐξάσκησιν τῆς νέας θρησκείας ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Οὕτως ὁ χριστιανισμὸς μὴ εὐρίσκων κώλυμά τι ἐπεξετάθη βαθμὴδὸν, καὶ ὅτε βραδύτερον παρεδέχθη ὡς θρησκεία τοῦ κράτους, ὅχι μόνον δὲν ἀπῆντησε σπουδαίαν ἀντίστασιν, ἀλλὰ καὶ προθύμως παρεδέχθη ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν Ῥώσων.

Πολλὰι προτάσεις εἶχον γίνεαι πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ῥωσσίας ὑπὸ τε τῶν μωαμεθανῶν Βουλγάρων καὶ τῶν ἐβραίων τῆς Χαζαρίας πρὸς παραδοχὴν τοῦ θρησκευαυτός των, διότι βλέποντες οἱ πλησιόχωροὶ οὗτοι λαοὶ τὸν ζήλον αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν Θεῶν, ὧν ἐπολλαπλασίαζε τὰ εἰδῶλα, ἔτρεφον μεγάλας ἐλπίδας τοῦ νὰ ἐλκύσωσιν ἕκαστοι ὑπὲρ τοῦ θρησκευαυτός αὐτῶν τὴν καρδίαν τοῦ ἰσχυροῦ τούτου κυριάρχου. Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες αὐτῶν ἑματαιώθησαν· διότι τὸν μὲν μωαμεθανισμὸν ἀπέβριψεν ἕνεκα τῆς ἀσυμφωνίας του πρὸς τινὰ τυπικὰ ἐκείνων, καίτοι

δυναμένης τῆς θρησκείας ταύτης αἰσθητικῆς οὔσης νὰ ἐλκύσῃ τὸν εἰς τὰ πάθη ἑαυτοῦ παραδεδομένον ἄνθρωπον, τοὺς δὲ πρέσβεις τῶν ἐβραίων ἐρωτήσας « Ἀλλὰ ποῦ ἡ γῆ ὑμῶν; » καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ἀπάντησιν « ἐξηφανίσθη ὑπὸ τῆς θείας ὀργῆς διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν πατέρων μας » ἀπέμπεμψε, μὴ θέλων νὰ παραλάβῃ τὴν πίστιν τῶν ἀποκρουσθέντων. Βραδύτερον πρέσβεις ἐκ μέρους τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Γερμανίας ἀφίχθησαν, ὅπως πείσωσι τὸν Βλαδίμιρον εἰς τὸν χριστιανισμὸν, ἀλλ' οὗτοι τῷ ἐφάνοντο ξένοι, διότι ἕως τότε ἡ Ῥωσσία μόνον μετὰ τοῦ Βυζαντίου εἶχε σχέσεις· « ὑπάγετε εἰς τὰ ἴδια εἶπεν αὐτοῖς, διότι οἱ πατέρες ἡμῶν δὲν ἠθέλησαν νὰ παραλάβωσι τὸν χριστιανισμὸν παρ' ὑμῶν ».

Τρίτη πρεσβεία παρουσιάσθη ἡ Ἑλληνικὴ. Οἱ λόγοι τοῦ σοφοῦ μοναχοῦ Κωνσταντίνου συνεκίνησαν τὴν καρδίαν τοῦ ἐθνικοῦ μονάρχου. Ἐλέγξας τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων θρησκειῶν, παρέστησεν εἰς τὸν Βλαδίμιρον ὁ σοφὸς ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου τὰς θείας βουλὰς, τὴν ἐξαγορὰν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνταπόδισιν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ. Ὁ Βλαδίμιρος ἠκροάσθη μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ἂν εἰσέτι ἐδίσταζε νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν, οὐχ ἥττον ἐδειξεν εὐθὺς τὴν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν κλίσιν του. Ἀπολύσας τὸν πρέσβυν μετὰ δώρων, διέταξε νὰ συγκαλεσθῇ συμβούλιον ἐκ τῶν γερόντων τοῦ τόπου, ὅπως ἐξετάσῃ μετ' αὐτῶν πρότερον περὶ τῆς πίστεως, ἣν ὤφειλε νὰ παραδεχθῇ ὁ ῥωσσικὸς λαός. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἐν τῷ συμβουλίῳ τούτῳ, ἀπεφασίσθη ν' ἀποσταλῶσιν ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξετάσωσιν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς λατρείας των ἀπάσας τὰς θρησκείας, καὶ νὰ ὑποβάλωσι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των τὰς ἐντυπώσεις των.

Ἐπορεύθησαν ὅθεν οἱ πρὸς ἀναζήτησιν θρησκείας Ῥῶσοι ἀπεσταλμένοι πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ παρεστάθησαν εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν· ἦν ἐτέλεσεν ὁ πατριάρχης μετ' ἐξαισίας λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς ἐν τῷ περιφανεῖ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱερουργίας καὶ ἡ τάξις κατέπληξεν αὐτοὺς, ὅτε δὲ ἐν τῇ μεταφορᾷ τῶν ἁγίων δώρων καὶ τῇ Χερουβικῇ ὑμνῳδίᾳ εἶδον τοὺς νέους ψάλλοντας τὸν τρισάγιον ὕμνον ἐθαμβώθησαν, καὶ ἔμειναν ἐκστατικοί. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία προσείλκυσε αὐτοὺς, καὶ χωρὶς περαιτέρω ἐξετάσεως ἐπανήλθον εἰς τὴν πα-

τρίδα των χριστιανοὶ τὴν ψυχάν. « Ἰστάμενοι ἐντὸς τοῦ ναοῦ, εἶπον πρὸς τὸν Βλαδίμηρον, δὲν ἐγνωρίζομεν ποῦ εὐρισκόμεθα, διότι οὐδὲν παρόμοιον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκεῖ ἀληθῶς παρευρίσκειται ὁ Θεὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὴν ὁποίαν εἶδομεν ὠραιότητα. Πᾶς ἄνθρωπος γευθεὶς ἡπαξ τοῦ γλυκεοῦ δὲν θέλει ἀνεχθῆ πλεον τὸ πικρὸν, οὕτω καὶ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἐπὶ πλεον νὰ μείνωμεν ἐν τῷ ἐθνισμῷ. » Οἱ δὲ Βοϊάροι βλέποντες εἰσέτι τὸν ἡγεμόνα διστάζοντα « ἐὰν δὲν ἦτο ὀρθὴ ἡ ἑλληνικὴ πίστις, δὲν ἐδέχετο αὐτὴν ἡ μάμμη σου Ὀλγα » εἶπον. Τὸ ὄνομα τῆς σεβαστῆς ταύτης γυναικὸς ἔφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Ἀκολουθῶν ὅμως τὴν προπατορικὴν συνήθειαν ὁ Βλαδίμηρος ἐπορεύθη μετὰ τῶν πλοίων αὐτοῦ πρὸς τὴν Κορσούνην τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὑποτελῆ οὖσαν εἰς τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως κυριεύσῃ αὐτήν, καὶ δεχθῇ ἐκεῖ τὴν νέαν θρησκείαν.

Μετὰ μακρὰν δὲ καὶ ἀτυχή πολιορκίαν κατῴρθωσε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, εἰδοποιηθεὶς παρ' ἑνὸς τῶν πολιορκουμένων περὶ τῆς στερήσεως τοῦ ὕδατος ἐὰν κατῴρθου νὰ ἀποχετεύσῃ τὰ ὑδραγωγεῖα αὐτῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀπόφασίν του ὅπως δεχθῇ τὸν χριστιανισμόν, ἐὰν ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν αὐτήν. Ἐξάπεστειλεν ὅθεν πρέσβεις πρὸς τοὺς Ἕλληνας αὐτοκράτορας ἅμα εἰσελθόν, ὅπως ζητήσωσιν ὡς σύζυγόν του τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄνναν. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐδέχθη τὴν πρότασιν, μετὰ τὴν συνθήκην ὅμως νὰ δεχθῇ ὁ Βλαδίμηρος τὸν χριστιανισμόν, τὸν ὅποιον ἐκεῖνος ὑπεσχέθη νὰ δεχθῇ, διότι εἶπε, πρὸ πολλοῦ ἠρῆνυσκα καὶ ἡγάπησα τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν.

Ἡ ἀπόγονος τῶν καισάρων ἔφθασεν εἰς Κορσούνην μετὰ Κλήρου καὶ ἔπεισε τὸν ἡγεμόνα νὰ ταχύνη τὴν βάπτισίν του. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ ὁ Βλαδίμηρος ἔπαθεν ὀφθαλμίαν· ὅτε δὲ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κορσούνης ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βαπτιζομένου ἀνέβλεψεν αἵφνης καὶ « εἶδον τὸν ἀληθινόν. Θεόν » ἀνεφώνησεν. Τὸ παράδειγμα του ἠκολούθησε μέγα πλῆθος εἰς τῆς Δρουζίνης, ἐκπληγόντες ἐκ τῆς θαυμασίας αὐτοῦ σωτηρίας.

Μετὰ τὴν εἰς Κίεβον ἐπάνοδόν του ἐβάπτισεν ὁ μέγας Δούξ τοὺς υἱοὺς του, καὶ ἤρξατο καταστρέφειν τὰ μνημεῖα τοῦ ἐθνισμοῦ. Περιβεβλημένος μετὰ παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, προσεκάλεσε τὸν λαὸν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς νέας

θρησκείας, προκηρύξας ὅτι ὁ μὴ βαπτιζόμενος εἶναι ἐναντίος του. Τὰ πλήθη ἔσπευσαν νὰ παραδεχθοῦν τὴν νέαν πίστιν προθύμως. Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ σκηνὴ τῆς βαπτίσεως· τὴν εἰκόνα ταύτης παρίστα ὁ Νέστορ λέγων· οἱ μὲν ἴσταντο ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι τοῦ λαιμοῦ, οἱ δὲ μέχρι τοῦ στήθους, κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας τὰ τέκνα τῶν οἱ ἱερεῖς ἀνεγίνωσκον ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ τὰς προσευχάς, ὀνομαζόντες δι' ἑνὸς μόνον ὀνόματος δόλοκληρα πλήθη.

Οὕτως εἰσῆλθον ὁ χριστιανισμὸς ἐν Ῥωσσίᾳ. Οἱ ἡγεμόνες καὶ ὁ ἑλληνικὸς κληρὸς πολλὰς κατέβαλον προσπάθειάς, καὶ μεγάλα προσκόμματα ἀπῆντησαν ἑωσοῦ φέρωσιν εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο ἔργον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ

Ο ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΣ οὗτος ἀνὴρ, ὅστις ἐκ μικρῶν ὀρμώμενος, ἐπέτυχεν ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ ἐν Ἰνδικῇ Ἀναμικτικοῦ κράτους, τίτλω μὲν ὑπουργοῦ, πράγματι δὲ ἀντιβασιλέως τοῦ Σιάμ, ἐγενήθη ἐν Ἀργοστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Γεώργιος, μὴ ὢν φαίνεται τοσοῦτον εὐπορος, ἐπεβίβασεν αὐτὸν, παῖδα ἔτι ὄντα, εἰς ἀγγλικόν τι πολεμικὸν πλοῖον, ἐν ᾧ διὰ τε τὸ εὐτολμον καὶ τὸ ἀγχίνουν αὐτοῦ προήχθη εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς· ἀλλὰ βαρυνθεὶς ὀφθαλμικῶν βίων, παρητήθη τῶν βαθμῶν αὐτοῦ, καὶ προσκολληθεὶς εἰς τὴν τότε ἀκμάζουσαν ἐταιρίαν τῶν Ἰνδιῶν, ἐξετιμήθη παρ' αὐτῆς δεόντως καὶ ἐπέμφθη, ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς εἰς Ἰσπανίαν καὶ Κίναν. Αὐτόσε διαμείνας ἔτη τινα, καὶ μετερχόμενος τὸ ἐμπόριον, οὐ μόνον ἐξέμαθε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη τῶν ἐγχωρίων, ἀλλὰ καὶ ἱκανὰ χρήματα ἐκέρδισε. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸν παρεκίνησε ν' ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐταιρίας, ὅπως μετέλθῃ μόνος τὸ ἐμπόριον. καὶ δὴ ναυλώσας πλοῖόν τι δι' Ἀγγλίαν, ἐφόρτωσεν αὐτὸ διὰ διαφόρων ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν ναυαγῆσας εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μαλαβάρης, μόλις ἐπέτυχεν νὰ σωθῇ, ἀπωλέσας ἐν τῷ ναυαγίῳ ἐκεῖνῳ ὅ,τι ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐργασίας αὐτοῦ ἐκέκτατο.

Καθὼς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς μεγάλους ἀνδρας, δυστυχῆματ' αἰεὶ τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ὑψωσιν αὐτῶν βήματα. Εἰς Μαλαβάρην ὁ Γεράκης